

keşke olmasaydı kırgınlıklar

Evet, yine onu görmüştüm... Uykusuz sayılabilecek bir gecenin sonlarında, kısa bir rüya mı bu? Yoksa sadece benim beynimde canlanan bir hayal miydi? Bilemiyorum... Tek bildiğim gün doğumuna yakın bir saatte yataktan fırlayıp, bu satırları yazmaya beni iten yılların çok gerisinde kalan bir anının her zaman ki gibi beni kucaklamasıydı. Sevgili arkadaşım Salih, bu anının öznesi sendin... Seni yıllar önce fiziksel olarak kaybetmiştim. Birazdan anlatacağım gibi, manevi anlamda benden hiçbir zaman ayrı kalamamıştın. Bu yazıyı okuyanların kafasında eminim ki hemen şu soru canlanacaktır: "Yahu kardeşim, hayatında bir tek, bu adı geçen arkadaşını mı kaybettin de bu kadar etkilendiğini söylüyorsun!". Tabi ki çok haklısınız dostlar. 57 yaşımı sürdürdüğüm şu günlerden, maziye baktığım zaman ebediyen yok olan simaların sayısını saymaya bile imkan kalmadığı bir yaştan bahsediyorum. Ailemden, gerçek dostlarımdan bazı şeyleri belirli dönemlerde paylaştığım arkadaşlarımdan ve yoldaşlardan beni ayıran ölüm acısının Salih'e tanıdığı bir ayrıcalık daha doğrusu beni

bu satırlarla baş başa bırakan bir yürek ezintisi var ve bu olgu yıllardır benimle beraber yaşıyor. O da, üniversite ve kavga arkadaşım bu mutlak ayrılığın acı şarabını içtiğimde, onunla kırgın hatta gerçek anlamda dargin olmamızdır.

Salih DENİZ ile 1974 yılında İstanbul Teknik Üniversitesi Jeoloji Mühendisliği Bölümünü kazandığımda tanışmıştım. Salih de Metalürji Bölümünü kazanarak İskenderun' dan gelmişti.

İlk sene fizik, kimya, matematik derslerini beraber alıyorduk. Dünyaya ve ülkeye bakışımızdan yani siyasi görüşümüzden başlamak üzere pek çok konuda ortak bir görüş ve yaşam şekline sahip olduğumuzu anladığımızdan kaynaşmamız çok kolay olmuştu. Hele upuzun saçlarını sallayarak tam bir usta gibi çaldığı bağlamasıyla beni ve diğer dostlarımızı alır başka alemlere taşırdı. O dönemlerde hepimizin de bildiği gibi tek kanallı siyah beyaz televizyonun dışında evlerde başka bir eğlence şansımız yoktu. Bırakın interneti, henüz bilgisayar daha doğrusu PC bile bizler için kavram dışıydı. Bilgisayar teknolojisiyle hala fazla bir samimiyetim olmasa da benim üniversite yıllarımdan sadece Fortran-4 denen kart delme sisteminin varlığını hatırlıyorum. Tabi o da evlere taşınmazdı! Cep telefonu, mail, facebook gibi uzaktan iletişim kanallarından bihaber olan bizim gençlik dönemlerimizin belki de en güzel anları bir arkadaş evinde toplanıp sazlı sözlü ve tabi ki bol rakıli muhabbetler yapıp dünyayı kurtarmaktı. İşte bu toplantıların yıldızı da elinde bağlamasıyla Salih olurdu. Çoğu kendi besteleri olmak üzere ne güzel çalar ve söylerdi, ışıklar içinde yatasıca... Bazı geceler okul çıkışında ya da hiç derse girmediğimizde ekonomik durumumuz da elveriyorsa alemimizi toplu olarak çiçek pasajında yaparak ve sonrasında da Beyoğlu'nda turistik(!) turlar atarak gençliğimizi yaşamaya çalışırdık. Şimdi düşünüyorum da ister

evde ister dışarıda olsun bahsettiğim o güzel anlardan tek biri olsun ki içinde Salih ve ben olmayayım.

İlk sene oldukça sakin geçtikten sonra ikinci sınıfa başladığımızda bütün ülkede olduğu gibi İTÜ'de de siyasi olaylar başlamıştı ve bunun okula yansması her yerde olduğu gibi öğrencilerin ayrışması ve saflaşmasıydı. Daha önce de bahsettiğim gibi Salih ve ben saflarımızı baştan seçmiştik. İTÜ öğrencilerinin dünyaya ve ülkeye bakışı homojen sayılabildi. Yani anlayacağınız üzere okulda sol görüşlü öğrencilerin sayısal olarak fazlalığı vardı. Henüz sol içi ayrışmalar tabana fazla yayılacak boyuta gelmediğinden ileriki tarihlerde yaşanacak bana göre utanç verici olaylar başlamamıştı. Neyse konumuz o dönemin siyasi yapılanması değil. Olayları sadece Salih ile olan ilişkilerimi anlatmak açısından ortaya koymaya çalışıyorum.

Artık şu küslük meselesine gelelim. Bu dargınlığa ne sebep oldu diye merak etmişsinizdir, sanırım.

Cevap; Hiçbir şey. Evet, gerçekten de hiçbir şey. Okulun ikinci senesinde bir içki masasında yaşanan, detaylarını şu an hatırlayamayacağım kadar basit ve gereksiz bir atışma sonucu bu dargınlığın başladığını söylemek bana nasıl bir üzüntü veriyor bilseniz... İşte bu kadar kolay ifade edilebilen bu aptalca atışmanın sonucunda, dargın kaldığım kişinin aradan bir sene bile geçmeden karşıt görüşlü kişiler tarafından evinin önünde kurşunlarla delik deşik edileceği aklımın ucundan geçseydi, acaba bu küslüğü sürdürür müydüm, hatta hiç başlatır mıydım, sorularının cevabını, 33 sene sonra aramanın hiçbir anlamı kalmıyor. Olayın muhatabı kalmadı ki, bu soruların cevabı olsun. Şimdi geliyorum, bu olayın devamında benim açımdan çok daha acı verici olan bir gelişmeye... Sevgili Salih'in cenazesini memleketi olan İskenderun'a götürmek ve orada toprağa verme, görevinin bana verildiğini söylesem, içimdeki yaranın neden sürekli kanadığını belki daha iyi anlarsınız. Hele annesinin bana öz evladı gibi sanılması sırasında tutamadığım gözyaşlarıyla, Salih'in evinin salonuna konan tabutuna bakışımı ve hislerimi şu anda anlatmama imkan yok. Tahmin ederim, o andaki haleti ruhiyemi, bu satırları okuyan herkes yorumlayacaktır. Ondan sonra ne mi oldu, İstanbul'a maceralı bir geri dönüş ve hayatını kaldığı yerden yaşayanlar için akması dışında ne olabilir ki!.. O günleri, yani yaşamın mecrasını ne o dönemleri yaşayanlara, ne de

sonradan okuyarak ve duyarak öğrenenlere anlatmaya gerek yok sanırım.

Salih'e yıllar sonra da olsa bu kısa yazıyla bir selam ve özür göndererek bu çalışmanın diğer boyutuna geçmek istiyorum. Yakın veya uzak çevrenize hatta sizin dışınızdaki dünyaya bir bakın, ne kadar kırgınlıklar ve küskünlükler göreceksiniz değil mi? Neyse ben çok uzaklara gitmeyeceğim. Yıllardır içinde bulunduğum jeoloji camiasını hatta daha dar ölçekte Jeoloji Mühendisleri Odasını ele almaya çalışacağım. Dostlar, bu daracık çerçevenin içindeki kırılmalara ve daha da önemlisi darılma ve küsmelere gerçekten inanmıyorum. 1978'den beri sürekli içinde olduğum ve her alanda emek vermekten onur ve zevk duyduğum odamdaki, hem de en üst seviyelerde görevler almış meslektaşlarımdan odaya ve birbirlerine olan kırgınlıkları beni hem üzüyor, hem de çok şaşırtıyor. Yıllarca odaya ve onun dışındaki her şeye aynı pencereden bakmış bu dostların bence çoğu zaman incir çekirdeğini doldurmayacak sebeplerden yarattıkları dargınlıklar, öncelikle odamıza sonra da eminim ki kendilerine zarar vermektedir.

Sevgili dostlar. Yukarıda anlattığım Salih DENİZ olayını bir nebze düşünürseniz, belki biraz daha ılımlı ve olumlu olarak birbirinize ve dünyaya bakar ve basit kırgınlıklarınızı dostça bir kucaklaşmayla hallediverirsiniz. Çünkü inanın hepimizin birbirimize ihtiyacı var ve bu ihtiyacın daha da arttığı günümüz koşullarında bir arada olması gereken canların, birbirinden uzak durma lükslerinin olmadığını anlamamaları beni çok üzüyor. Bu ülkenin iyi insanların tarihsel süreçlerde yaptıkları en büyük hatanın, basit problemleri büyüterek birbirinden kopmaları daha da ileri giderek birbirlerine düşman olmaları gerçeği olduğunu, bırakın uzak tarihi son 40 yıllık toplum tarihimizde çok açık bir şekilde gözlemleyebiliriz.

Sonsuz yolculuğuna kırgın ve dargın olarak gönderdiğim sevgili Salih: Dilerim senin ve benim bu geri dönüşü olmayan ve senden dilediğim özrün hiçbir anlamının kalmadığı geçmişimizin ve kırgınlıklarımızın bende yaratmış olduğu pişmanlıkları, bu satırları okuyan hiç kimse yaşamaz ve sevdiklerine de yaşatmaz!..

Işıklar içinde yatmaya devam et aziz dostum. Kısa ama onurlu yaşamın önünde saygıyla eğiliyorum...